

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **M. D.**, narozený X
státní příslušník Gruzie
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-ZA21-2019,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-ZA21-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl v zemi původu několikrát fyzicky napaden soukromými osobami v souvislosti s jeho podporou politické strany G. s. (dále rovněž jen „GS“), a přestože se následně obrátil na policii, tato mu ochranu neposkytla. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně vyhodnotil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů z různých zdrojů pro vydání napadeného rozhodnutí. V důsledku tak nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména stran možností žalobce využít vnitřního přesídlení. Závěry žalovaného jsou bez opory ve správním spise.
3. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nijak nezabýval a nevypořádal s otázkou, zda se žalobci v konkrétním případě mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů, ačkoliv dospěl k závěru, že žalobci je v zemi původu dostupná ochrana před pronásledováním či vážnou újmou. Posouzení dostupnosti takové ochrany bylo ze strany žalovaného pouze formální, když vycházel pouze z jediné zprávy o zemi původu žalobce, aniž by se zabýval tím, zda příslušné nástroje ochrany jsou v praxi účinné. Žalobce považuje tuto zprávu za neobjektivní a neaktuální, přičemž jako odpověď zastupitelského úřadu v zemi původu žalobce tato zpráva bez jejího podložení dalšími zdroji neposkytuje dostatečný základ pro zjištění skutkového stavu. Žalobce rovněž považuje za neobjektivní i ostatní zprávy, které žalovaný využil jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť jsou tvořeny zprávami žalovaného, přičemž nevyužil v rozporu § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů. Žalovaný proto nemohl zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
4. Žalobce dále citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, a ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129. Podle nich mohou nastat situace, v nichž není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o získání ochrany v zemi původu, aby mohla být podmínka nemožnosti ochrany vlastní zemí považována za splněnou, přičemž důvodem pro neudělení azylu nemůže být skutečnost, že žadatel v zemi původu o ochranu nežádal. Žalobce rovněž poukázal na to, že v případě, kdy je tvrzena nemožnost či bezvýchodnost uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti záruk zákonnosti.
5. Žalobce závěrem namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to v souvislosti s posouzením možnosti vnitřního přesídlení žalobce. Posouzení možnosti vnitřního přesídlení provedené žalovaným je podle žalobce nepřezkoumatelné, protože nereflexuje požadavky, které na posouzení možnosti vnitřního přesídlení klade NSS (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 a rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108). Podle NSS je možné vnitřní přesídlení považovat za způsob předejití dalšímu pronásledování či nebezpečí vážné újmy v případě, že toto je právně i fakticky možným (reálným), přiměřeným, rozumným a smysluplným řešením konkrétní situace. Žalovaný se zabýval pouze otázkou právní možnosti daného řešení, přičemž ostatní kritéria pominul.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z výpovědí žalobce a informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, které jsou součástí správního spisu. Země původu (až na dvě její části, z nichž žalobce nepochází, ani v nich nežil) je bezpečnou zemí původu ve

smyslu čl. 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Žalovaný dále uvedl, že z výpovědi žalobce ve správním řízení vyplývá, že žalobce byl napaden společně se svým bratrem a bylo mu vyhrožováno soukromými osobami, protože prováděl placenou agitaci pro stranu GS. Podle rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003-23, vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování podle zákona o azylu, jestliže politický systém země původu žalobce umožňuje domáhat se ochrany u státních orgánů. Žalovaný má proto i nadále za to, že žalobce v zemi původu nebyl azylově relevantním způsobem pronásledován a nejsou zde ani odůvodněné obavy žalobce z jeho pronásledování v případě návratu do vlasti. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že bratr žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že prováděl placenou agitaci pro stranu SNH (dále jen „SNH“) a byl proto napaden soukromými osobami. Výpovědi žalobce a jeho bratra se proto rozcházejí. Žalovaný se vyjádřil i k otázce pobytu žalobce na území České republiky, neboť jeho žena a dítě jsou rovněž žadateli o mezinárodní ochranu. Žalovaný přitom odkázal na závěry NSS v usnesení ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008, podle kterých pobyt cizince na území České republiky z rodinných důvodů je nutné řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
8. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 13. 3. 2019, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
9. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 13. 3. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 19. 3. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl, že pochází z obce M, je gruzínské národnosti a státním příslušníkem Gruzie. Vyznává pravoslaví. K politickému přesvědčení uvedl: „Nejsem členem žádné politické strany. Před volbami v roce 2018 jsem ale podporoval stranu Gruzínský sen.“ Je ženatý a má jedno dítě. Jeho žena i dítě rovněž žádají v České republice o mezinárodní ochranu. Na území České republiky

přicestoval letecky dne 12. 3. 2019. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že trpí bolestmi hlavy (migrénami). Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: „*Nemáme v Gruzii nic, co by nás tam drželo. Bydlení. Práci. Dále jsem měl problémy s jednou opoziční stranou. Národní hnutí. Dostal jsem výhrůžky od jejich přívrženců*“.

11. Žalobce během pohovoru k žádosti udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 3. 2019 dále uvedl, že kromě jeho rodiny v České republice žádají o mezinárodní ochranu i jeho tchán a bratr. Má vystudovanou střední školu. V Gruzii nikdy nepracoval, za práci jezdil do Turecka. Zaplacenou rovněž dostal za práci pro politickou stranu GS, které měl pomáhat i jeho bratr. Pro tuto stranu roznášel letáky a agitoval. V zemi původu ani na území členských států Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. Vycestování ze země původu proběhlo bez problémů. Do České republiky přijel s rodinou, neboť mu vyhrožovali zabitím a napadli jej příznivci politické strany SNH. Měl být napaden celkem šestkrát, přičemž první napadení se odehrálo dne 22. 10. 2018 v době voleb a poslední v měsíci lednu roku 2019. Všechna napadení proběhla v oblasti A. Útočníky nezná. Dvakrát napadení oznámil na policii, poprvé podal trestní oznámení na neznámého pachatele. Policie mu měla říct, ať již tam víckrát nechodí. Rovněž jiní lidé, kteří za ním přišli, mu řekli, že mu policie nepomůže. Důvodem napadení měla být podle žalobce skutečnost, že útočníci chtěli, aby žalobce pracoval ve prospěch jejich politické strany (SNH). Napadli jej i po volbách, bez důvodu. Důvodem podle žalobce byla skutečnost, že nepodporoval stranu SNH. Se státními orgány neměl žalobce žádné problémy. Českou republiku si žalobce vybral z toho důvodu, že se mu tady líbí a dostal od příbuzných radu, aby jel sem. Chce zde začít pracovat. V rámci země původu přesídlení nezvažoval, neboť neměl peníze.
12. Součástí správního spisu jsou i následující zprávy o situaci v zemi původu žalobce. Zpráva „Gruzie Informace OAMP, 3. července 2018“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi byla vypracována ze zdrojů ČTK, Amnesty International, Evropské unie, Freedom House, Human Rights Watch, Ministerstva zahraničních věcí USA, OSN, OBSE. Zdrojem zprávy „Gruzie Informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. ledna 2018“ týkající se možnosti obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnosti podat stížnost na nečinnost policie a prokuratury a zprávy „Informace MZV ČR, č. j. 104648-8/2019-LPTP ze dne 4. dubna 2019“ týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratů do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí je zastupitelský úřad České republiky v Tbilisi. Zpráva „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ ze dne 30. 4. 2019 týkající se zhodnocení Gruzie jako bezpečné země původu byla vypracována ze zdrojů ČTK, Amnesty International, Evropské komise, Evropské migrační sítě, Freedom House, Ministerstva zahraničních věcí USA, OSN a UNHCR. Uvedené zprávy jsou z časového období od ledna 2018 do května 2019.
13. Žalobci bylo dne 19. 7. 2019 umožněno, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Toto žalobce odmítl. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhl. Žádné další skutečnosti ani informace neuvedl.
14. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal dne 21. 8. 2019. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v minulosti podporoval politickou stranu GS, a proto byl v oblasti A několikrát napaden osobami, které považoval za příznivce politické strany SNH. Žalovaný však shledal, že tyto incidenty samy o sobě nepředstavují důvod pro udělení azylu, neboť z

uváděných skutečností nevyplynulo, že by v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ani neshledal důvody, pro které by žalobce ve své vlasti mohl pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodu své rasy, národnosti, příslušnosti k určité skupině či zastávání určitých politických názorů, nebo se takového pronásledování mohl obávat. Kromě jím zmiňovaných incidentů neměl ve své vlasti žádné potíže. Žalovaný proto žalobcem uváděné důvody vyhodnotil jako obavu z protiprávního jednání jiných osob, proti kterému však žalobce měl možnost využít právní prostředky v zemi svého původu, což ostatně učinil a na policii se obrátil, avšak na výsledky vyšetřování nevyčkal, resp. na případnou nečinnost policie si nijak nestěžoval a ze země vycestoval. S poukazem na podklady o situaci v zemi původu žalovaný konstatoval, že proti případné nečinnosti tamních bezpečnostních orgánů se měl žalobce možnost bránit. Žalovaný neshledal ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany. Opět přitom odkázal na shromážděné podklady o zemi původu a uvedl, že Gruzie je bezpečná země, kde neúspěšným uchazečům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu nehrozí trest smrti, ani vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ani zde není relevantní riziko ozbrojeného konfliktu. Žalovaný tak neshledal žádný důvod pro udělení některého druhu mezinárodní ochrany.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný nedostatečně vedl dokazování k vyhodnocení dostupnosti ochrany žalobce v zemi původu.
16. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.
17. Podle § 2 odst. 6 věty první zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště.
18. Podle § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se touto otázkou výslovně zabýval, přičemž vycházel ze shromážděných informací o zemi původu. K vlastní otázce ochrany poskytované státními orgány Gruzie žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí spíše jen obecně konstatoval, že vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, nicméně tento způsob vypořádání nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce sice v žalobě obecně namítá, že se žalovaný řádně nezabýval otázkou, zda se žalobci mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných orgánů v zemi původu, na druhou stranu však v předcházejícím správním řízení hájitelným

způsobem netvrdil (a nečiní tak ani v žalobě), že se mu takové ochrany dostat nemohlo. Proto závěry obsažené v žalobcem zmiňovaných rozsudcích jsou pro projednávanou věc nepřiléhavé. Z obsahu správního spisu, ani ze žaloby samotné nevyplývá, že by žalobce tvrdil, že v zemi původu neměl faktickou možnost se bez jisté újmy obrátit na příslušné orgány nebo že nemůže nechat přezkoumat postup těchto orgánů orgány instančně vyššími či nezávislými (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 40/2007-129). Z obsahu správního spisu nevyplývají ani žádné skutečnosti odůvodňující závěr, že trvat na předchozím pokusu žalobce usilovat primárně o ochranu v Gruzii jako zemi jeho původu není možné nebo účelné (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 74/2009-51).

20. Odlišná situace by byla v případě, pokud by se žadatel samotným obrácením se na státní orgány v zemi původu vystavoval nebezpečí nebo pokud by státní orgány v zemi původu protiprávní činnost běžně kryly, či dokonce podporovaly. V rozsudku NSS č. j. 6 Azs 74/2009-51 šlo právě o takový případ, v němž žadatelka o mezinárodní ochranu dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že v zemi jejího původu se státní orgány nevměšují do záležitostí vesnických komunit a nechávají místní obyvatele vykonávat vlastní spravedlnost, zejména pokud jde o násilí na ženách, které v uvedené zemi bylo do jisté míry právem nezakázané. V takové situaci by skutečně žalovaný musel zvažovat, zda by dovolání se pomoci u příslušných orgánů v zemi původu mohlo být účinné. Podobně tomu bylo i ve věci řešené v rozsudku NSS č. j. 4 Azs 146/2006-100, v níž se žadatelka o mezinárodní ochranu hlásila k určité národnostní menšině a současně dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že tato menšina je v zemi žadatelčina původu ze strany policie a úřadů terčem cílené diskriminace a pronásledování. V takovéto situaci skutečně nemohl správní orgán vycházet pouze ze shromážděných údajů o právním systému a organizaci veřejné moci, nýbrž se musel zabývat otázkou existence pro žadatelku dostupné možnosti reálné a účinné ochrany. O žádný takový případ se však v projednávané věci nejedná. Žalobce se totiž ani při pohovoru, ani později během správního řízení nezmínil o tom, že by vůči němu mělo být ze strany konkrétních orgánů Gruzie přistupováno nestandardně. Žalobce svůj příběh stavěl pouze na tvrzení, že podporoval politickou stranu GS a že se bojí, že tato podpora souvisí s tím, že byl několikrát napaden. Naproti tomu nikdy neuváděl, že by kvůli svému politickému názoru měl být postihován ze strany státních orgánů. Jejich pomoci žalobce v zemi původu dokonce využil, když podal u policie trestní oznámení na neznámé pachatele.
21. Podle soudu závěr o potřebě podrobnějšího posouzení otázky, zda se žalobci mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných orgánů v zemi původu, nemůže být odůvodněn pouhým tvrzením žalobce, že podal dvě oznámení, přičemž mu policie řekla, ať už tam nechodí, a on se o to, jak vyšetřování probíhají, dále nezajímal. Úspěšnost vyřizování trestních oznámení a s tím souvisejícího odhalování pachatelů a odškodňování poškozených je objektivně těžko měřitelná veličina, přičemž ani v případě podání trestního oznámení nelze automaticky očekávat pozitivní výsledek vyšetřování ukončený odhalením pachatele a odškodněním poškozeného. Nadto žalobce neuvedl, kdy měl trestní oznámení podat nebo jak dlouho se policie jeho věcí nezabývala. Naopak výslovně uvedl, že si již dále nestěžoval. Z ničeho rovněž nevyplývá, že by policejní orgány Gruzie žalobcem oznamovaná protiprávní jednání (zde fyzické napadení) záměrně kryly či jejich vyšetřování záměrně protahovaly. Z podkladů shromážděných žalovaným (jmenovitě ze zprávy „Gruzie Informace MZV ČR, č. j. 123496/2017-LPTP, ze dne 2. ledna 2018“) naopak vyplývá, že obecně nelze říci, že by efektivita policejního vyšetřování v Gruzii byla méně či více efektivní v porovnávání se zeměmi EU. Žalobce sám v rámci líčení svého příběhu

nikdy netvrdil, že by měl poznatky o tom, že policejní orgány postupují vůči podporovatelům určitých politických směrů nestandardně, natož že by nějak nestandardně bylo přistupováno vůči němu samotnému. Vzhledem k uvedenému je proto žalobní námitka tvrdící nedostatečné zkoumání efektivitu ochrany ze strany orgánů v zemi původu nedůvodná.

22. Soud nehledal důvodným ani žalobní bod brojící proti neaktuálnosti a neobjektivitě podkladů použitých ke zjištění skutkového stavu. Jak bylo podrobněji popsáno v bodu 12 odůvodnění tohoto rozsudku, žalovaný při svém rozhodování vycházel z podkladů z rozmezí let 2018 až 2019, přičemž z odůvodnění je patrné, že tyto podklady hodnotil ve vzájemném kontextu. Proto nelze považovat za vadu řízení, jestliže některé z těchto podkladů byly rok staré, neboť byly korigovány novějšími informacemi z roku 2019. Z hlediska zjištění skutkového stavu se tak v celkovém souhrnu jednalo o informace aktuální. Pokud jde o otázku objektivitu, nelze přehlédnout, že nejnovější z použitých podkladů (konkrétně zprávy „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ ze dne 30. 4. 2019 a zprávy „Gruzie Informace OAMP, 3. července 2018“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi) čerpaly svá zjištění z různých informačních zdrojů, na které průběžně odkazovaly, přičemž původci těchto informací byly mezinárodní organizace (OSN, OBSE, UNHCR), zahraniční státní orgány (Ministerstvo zahraničních věcí USA), neziskové organizace (Amnesty International) i veřejnoprávních média (ČTK). Soud má za to, že obsahují-li podklady pro vydání rozhodnutí odkazy na uvedené zdroje informací, pak naplňují požadavky čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice, kteréžto ustanovení má být provedeno § 23c zákona o azylu. Rovněž skutečnost, že zdrojem informací byl zastupitelský úřad České republiky v Tbilisi, nelze považovat za důvod nerelevantnosti daných informací. Naopak zprávy zastupitelských úřadů v zemích původu žadatelů představují tradiční a významný zdroj informací, neboť tyto jsou získávány přímo „na místě“. Jedná se přitom o podklady od jiných správních orgánů ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Nepravdivost těchto informací žalobce opět netvrdil, ani neprokazoval. Navíc ani v předcházejícím správním řízení žalobce objektivnost, aktuálnost či dostatečnost těchto zdrojů žádným způsobem nezpochybnil. Nechtěl se s nimi seznámit, ani se k nim vyjádřit, nenavrlh doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí. Provedení relevantních důkazů prokazujících jeho tvrzení nenavrlh ani v řízení před soudem. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s žalobcem, že podklady použité pro vydání rozhodnutí je třeba považovat za neobjektivní či neaktuální, a tato námitka je proto nedůvodná.
23. Soud se dále zabýval námitkou žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení žalobce. NSS v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-7, uvedl, že „*že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky [...], či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné*

vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.“. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí možnost vnitřního přesídlení žalobce posuzoval pouze ve vztahu k jeho garantovanému právu na svobodu pohybu (tj. z hlediska právní úpravy), avšak ostatními výše uvedenými kritérii se nezabýval, nepovažuje soud závěr o možném vnitřním přesídlení za dostatečně odůvodněný. Tuto vadu však soud považuje pouze za dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, který nemohl mít vliv na jeho zákonnost, a tato vada nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce byl se svou žádostí neúspěšný, protože žalovaný neshledal žádný důvod pro udělení některého druhu mezinárodní ochrany. Tento závěr soud po přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů neshledal nezákonným. Případné odstranění uvedeného dílčího nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí by tak na věci nemohlo nic změnit. Jen na okraj soud poznamenává, že nemožnost vnitřního přesídlení žalobce vyloučil pouze z důvodů ekonomických.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

